

На перший погляд може здатися, що для орієнтованого на результат успішного менеджменту підприємства достатньо наявності сформованих каналів збуту продукції, втім, лише системне управління розподілом продукції може забезпечити підприємству стабільне досягнення цілей своєї діяльності, адже саме в такий спосіб останнє буде здатне до ефективної мобілізації всіх своїх виробничих та комерційних можливостей.

Усунення або мінімізація на стадії організації збутової діяльності негативного впливу виявлених закономірностей на рівень економічної ефективності та фінансовий стан аграрного підприємства потребує дотримання певних принципів. Результати абстрактно-логічного аналізу особливостей збуту продукції аграрних підприємств дозволило виділити такі принципи: 1. Забезпечення керованого характеру результатів збутової діяльності підприємства. 2. Диференціація комбінації залучених каналів ринкового розподілу продукції. 3. Адаптивність системи збуту продукції.

Поєднання при формуванні та реалізації збутової політики підприємства вказаних принципів дозволить фактично усунути негативні прояви чинників зовнішнього середовища та значною мірою підвищити економічну ефективність основної діяльності. Принаймні, останнє дозволить збутовій стадії виробничо-комерційного циклу перейти з розряду найризикованіших для забезпечення адекватного завданням розвитку аграрного підприємства в розряд головних регуляторів економічної ефективності, а отже і створення умов для стабілізації розвитку.

Література

1. *Месель-Веселяк В.Я. Організаційно-економічні умови розвитку аграрного виробництва в Україні / В.Я. Месель-Веселяк // Економіка АПК. - № 9. – 2010. – С. 3-12.*

2. *Остапенко Р.М. Стратегія розвитку виробничо-господарської діяльності аграрних підприємств / Р.М. Остапенко // Вісник ХНТУСГ: Економічні науки. Вип. 84. – Харків: ХНТУСГ. – 2009. –С. 233-238.*

3. *Музиченко А. С. Організаційно-економічний механізм стимулювання інноваційної діяльності в АПК / А.С. Музиченко, Л.М. Малюга // Економіка АПК. - № 11. – 2009. – С.38-43.*

Роман КУРИЛЬЦІВ

Львівський національний аграрний університет, м. Дубляни

КОНЦЕПЦІЯ «GOVERNANCE» ЯК ОСНОВА ЗМІНИ ПАРАДИГМИ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯМ

Управління багато в чому визначає результати економічного та соціального розвитку, а також діяльності у сфері охорони земель. Неефективне управління веде до загострення економічних та екологічних питань, а це в свою чергу призводить до соціальних напружень та зниженню здатності вирішення спільних проблем.

Цілком резонно, що управління стоїть в центрі уваги політики уряду України, оскільки поза управлінням не існує і, власне, не може існувати будь-який процес розвитку економіки, в тому числі її надзвичайно важливої складової – землекористування. Необхідно розуміти, що сьогодні ми маємо не екологічну кризу в сфері використання та охорони земель, а кризу в управлінні землекористуванням.

Поява концепції "governance" характеризується зміною парадигми управління, яка мала місце на зламі тисячоліть та пов'язується багатьма науковцями з активізацією глобальних викликів, які постають перед людством: деградація навколишнього середовища, зменшення запасів природних ресурсів, бідність, глобальне потепління та збільшення кількості населення.

Суттєвою ознакою нового парадигмального шляху розвитку державноуправлінської системи В.М. Мартиненко вважає те, що суб'єктом формування та розвитку соціально-економічних процесів виступає суспільство як самоорганізована система, а державне управління є громадсько-правовим інструментом його сомоорганізації (самоуправління) [1]. Нова парадигма державноуправлінської системи формується на основі суб'єкт-суб'єктної людської взаємодії. В основу нової парадигми покладено модель державноуправлінської системи "людина-суспільство-держава" Це призводить до процесів, в ході яких держава втрачає статус єдиного суб'єкта реалізації

державної політики, а державоцентрична модель управління трансформується до моделі, в рамках якої має місце більш широкий розподіл між державними органами та органами місцевого самоврядування в органічному взаємозв'язку і за безпосередньої участі громадян чи громадських організацій.

Концепція "governance" стає загальноновизнаною у всьому світі як надзвичайно важливий елемент для побудови кращого світу. Як заможні, так і менш розвинені країни розглядають ефективне управління як необхідну умову для забезпечення сталого економічного, соціального, культурного та екологічного розвитку з одного боку, та подолання проблеми бідності і голоду, корупції і гендерної нерівності з іншого боку.

Тому, в процесі управління землекористуванням поряд з державним управлінням, активну участь повинно відігравати "громадське суспільство", учасники якого формуються залежно від рівня управління (національного, регіонального чи місцевого) та територіальної локалізації (міські чи сільські території). Нова система управління землекористуванням повинна забезпечити участь громадськості в процесах надання дозволів, оцінки впливу існуючого та проектного землекористування на навколишнє середовище з розповсюдженням інформації про можливий шкідливий вплив наміченого використання земель.

Важливим при побудові нової системи управління землекористуванням є також зберігання балансу інтересів між національним та місцевим управлінням, також врахування особливостей розвитку сільських та міських територій.

Подібного ефекту можна досягти як шляхом децентралізації (політичний та адміністративний підхід), так і шляхом деконцентрації (переважно адміністративний підхід), або завдяки їх поєднанню. Цей процес повинен супроводжуватися відповідною передачею фінансових ресурсів, необхідних для здійснення повноважень, які делегуються та передаються на нижчі рівні управління землекористуванням.

Однак у будь-якому випадку, в існуючому середовищі, яке було сформоване з точки зору централізованого підходу до управління землекористуванням це, безперечно, є нелегким завданням. Окреслене завдання виконати непросто і через те, що децентралізація та деконцентрація відбуваються в умовах перехідної економіки, інфраструктуру якої має бути перебудовано за наявності обмежених ресурсів.

Тому, основним пріоритетом сьогодення повинна стати побудова нової системи управління землекористуванням, в якій вирішення проблем, що склались у сфері використання та охорони земель, проводилось спільними зусиллями усіх зацікавлених сторін як на національному, так і місцевому рівні.

Література

1. Мартиненко Б.В. *Державне управління: шлях до нової парадигми (теорія та методологія): [Моногр.].* Х.: Вид-во ХарПІ НАДУ "Магістр". 2003. - 220 с.
2. UN Millennium Declaration 2000, I.6, III. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.un.org/millennium/declaration/ares552e>

Олена КУРОВСЬКА, Едуард МЕДВЕДЄВ

Приазовський державний технічний університет, м. Маріуполь

ELM-ОФІС —МЕХАНІЗМ НАПРАВЛЕНИЙ НА ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ВИПУСКНИКІВ ВНЗ УКРАЇНИ

Згідно ст. 22, 56 Закону України «Про вищу освіту» і розпорядження КМУ «Про підвищення рівня працевлаштування випускників вищих учбових закладів» на Вузи покладена відповідальність за сприяння в працевлаштуванні випускників.

Віце-прем'єр-міністр України Сергій Тигипко заявив: «Учбові плани в освітніх установах не відповідають запитам економіки. Як результат — 40% випускників вузів працюють не за фахом». Механізм моніторингу державного замовлення навчання у ВНЗ і подальшого працевлаштування випускників відповідно до держзамовлення, в даний час ні на рівні держави, ні на рівні регіонів не створений. За період з 2007 по 2011 рік в службу зайнятості м. Маріуполя